

Berlioz: Les nuits d'ete, op. 7 (Poletne noči)

Pastorala/Deželna pesem

Ko bo nov letni čas prišel,
ko bodo izginile zmrzali,
bova jaz in ti, najdražji moj,
v gozdu nabirala lilije.
Najina stopala bodo razpršila kapljice rose,
ki se bodo svetile v jutranji svetlobi
in poslušala bova kosovo petje.

Pomlad je prišla, dragi moj,
mesec zaljubljenih,
na robu svojega gnezda
ptiček z razprtimi krili že poje svojo pesem.
Oh, pridi z mano na klopco z mahom pokrito,
izpovejva si ljubezen čudovito
in s svojim nežnim glasom mi reci: »Zavedno!«

Ko se bova sprehajala daleč od tu,
preplašiva skritega zajčka
in tudi jelena,
ki v potočku vedno občuduje odsev svojega veličastnega rogovja.
Potem pa pojdiva domov, veselo, lahkotno,
s prepletenimi prsti in prinesiva košek poln divjih jagod.

Duh vrtnice

Odpri oči, ki so v teh dekliških sanjah izgubljene!
Jaz sem duh rože, ki si jo nosila na plesu.
Pobrala si me, ko sem se še lesketala
od srebrnih vodnih solz,
potem pa si se ves večer z mano ponašala
na bleščečem slavju.

O, k tebi, ki si povzročila mojo smrt,
bo vsako noč prišel moj duh in plesal ob tvoji postelji
in ne boš ga mogla odgnati.
A ne boj se,
od tebe ne zahtevam ne maše ne pogreba;
ta nežna dišava je moja duša in jaz prihajam iz raja.

Moja usoda je zavidanja vredna;
mnogi bi žrtvovali svoje življenje, da bi imelo takšen konec kot moje.
Kajti moj grob je na tvojih prsih
in tja, na to belino, kjer počivam, je poet s poljubom napisal:
»Tukaj leži roža, ki ji zavidajo vsi kralji.«

Na laguni

Moja predraga ljubezen je umrla,
jokal bom zavedno.
V grob je vzela mojo dušo in mojo ljubezen.
Odšla je v nebesa, ne da bi počakala name;
angel jo je vzel in me pustil za seboj.
Kako kruta je moja usoda!
Ah, brez ljubezni plujem sam po tem morju.

Prelepo bitje leži v krsti.
Kakor v naravi, se tudi tu zdi, da vse žaluje:
kot zapuščena golobica objokuje in sanja o svoji izgubljeni ljubezni.
Moja duša joče in zdi se prazna.
Kako kruta je moja usoda!
Ah, brez ljubezni sam plujem po tem morju.

Neskončnost noči me prekriva kot mrtvaški prt.
Mojo pesem sliši le nebo.
Oh, kako je bila lepa in kako sem jo ljubil!
Nikoli ne bom mogel ljubiti druge ženske tako kot njo.
Kako kruta je moja usoda!
Ah, brez ljubezni sam plujem po tem morju.

Odsotnost

Vrni se, moja draga!
Kakor roža brez sonca
je cvet mojega življenja ovenel brez tvojega zlatega nasmeha.

Kakšna razdalja med najinimi srci,
kakšno brezno med najinimi poljubi!
O, kruta usoda, o, boleča odsotnost,
o, neskončno neuslišano hrepenenje!

Vrni se, moja draga!
Kakor roža brez sonca
je cvet mojega življenja ovenel brez tvojega zlatega nasmeha.

Med nama ni ničesar, le neskončna polja,
le mesta in vasi, doline in gore, ob katerih se še konj utruji!

Vrni se, moja draga!
Kakor roža brez sonca
je cvet mojega življenja ovenel brez tvojega zlatega nasmeha.

Na pokopališču

Poznaš beli grob, kjer senca tise valovi z otožno melodijo?
Ko pade večer, v drevesnih vejah poje blede, žalostna in samotna golobica svojo pesem.

To je bolešno nežna melodija,
vabljava in usodna;
čeprav te bo ranila, ji vedno znova prisluhneš.
To je melodija, ki jo zaljubljeni angel šetepa v nebesih.
Zdi se, kot bi duša prebujena v harmoniji jokala izpod zemlje
in ihtela z nežnim šepetanjem zaradi bridkosti samote.

Na krilih te glasbe čutiš, kako se vračajo spomini;
senca angelske oblike svetlo švigne mimo tebe, odeta v belo tančico.
Nočne lepoticice s še napol zaprtim cvetom te preplavijo s svojim nežnim sladkim vonjem
in bežna silhueta duha se te dotakne in reče: »Vrnila se boš!«

Oh, nikoli več ne bom obiskala groba, ko bo večer s svojim temnim plaščem že padel na zemljo,
in ne bom poslušala bele golobice, ki poje svojo otožno pesem tako visoko v vejah tise.

Nepoznani otok

Povejte mi, mlada lepotica,
kam bi rada šli?
Veter je že napolnil jadra in sapica je še polna moči!

Moje veslo je iz slonove kosti, zastava je svilena, krmilo pa iz čistega zlata;
Moj tovor so pomaranče, moje jadro je angelovo krilo in moj mornarček serafin.

Povejte, mlada lepotica, kam bi radi šli?
Veter je že napolnil jadra in sapica je še polna moči!

Bi šli do Baltika? Do Tihega oceana? Do otoka Java?
Ali mogoče raje do Norveške, kjer bi lahko nabirali snežne rože ali bi raje rožo angsoko?

Povejte, mlada lepotica, kam bi radi šli?

»Pelji me,« pravi lepotica, »do obale, kjer si zaljubljen za vedno!«
Moja draga, v deželi ljubezni redko srečaš takšno obalo.

Kam bi radi šli? Sapica je polna moči.